

Az Olimposz főcsúcsa a Mytikas

Éppen húsz éve, 1991-ben, egy kis Égei-tengeri bújárást tartva határoztuk el, hogy a csapat megérkeztéig hasznosan töltjük az időt és felmegyünk az Olimposzra. A hegyről – az ókori mitológiában betöltött szerepe mellett – akkor csak annyit tudtunk, hogy ez jelenti Görögország tetejét. Július ide, július oda, bizony elég viszontagságos időjárást fogtunk ki, az első fotón mindjárt egy menedékház kandallójánál melegszem. Itt négyfős társaságunk egyik tagja fel is adta a további küzdelmeket, hárman azonban hősiesen továbbmentünk és meg sem álltunk addig, amíg az út emelkedett. Az áthatolhatatlan ködben nem is tehattünk mást, szerencsére azonban az ösvényt jól lehetett követni. A kiemelkedésen kőrákás fogadott, ahonnan indultunk volna tovább, az út azonban minden irányban tartósan lefelé vezetett. „Te doki, már lefelé megyünk” – szólt Nándi barátom és beláttam, akárhol is vagyunk, ilyen időben magasabb pontot aligha fogunk találni. Elkészült a csúcsfotó, majd a csodával határos módon késő délutánra eltévedés nélkül visszaértünk a parkolóba. Még felfelé autózva kinéztünk egy szimpatikus tisztást, ahol úgy tűnt, gond nélkül éjszakázhatunk. Csapatunk hölgytagja utolsó erejével még bemászott a kocsiba, de hiába a figyelmeztetés („Zsuzsa, ne aludj el, mindjárt kiszállunk!”), azonnal elnyomta az álmot. Nem ébredt fel akkor sem, amikor pár perc múlva felállítottuk a sátrakat, őt pedig kivettük az ülésről és betettük a hálósákjába. A pihenést megérdemelte, mint utólag rekonstruáltuk, az Olimposz Skala nevű csúcsát másztuk meg, ami alig ötven méterrel marad el a főcsúcstól. Arra szintén csak később derült fény, hogy innen még háromnegyed óra sziklamászás után juthatunk fel a Mytikasra.

Aki az európai országcsúcsokra szeretne feljutni, nem elégedhet meg a Skálával. Így tettünk mi is és 2011 pünkösdjén újra Görögország felé vettük az irányt. „Esik.” – írtam szomorúan az első hazaküldött sms-ben. „Gyertek haza, itt süt a nap.” – érkezett rövidesen a válasz. Eszünk ágában sem volt újra Mytikas nélkül hazamenni. Legfeljebb a környék kötelező látnivalóját, a Meteora kolostorait iktattuk hamarabb a programba. Az időjárás javulásának legelső jelére már az Olimposz túra kiindulópontját jelölő, Prionia parkolóban voltunk. A környéken több menedékház könnyíti azon túrázókat, akik a mászást két napra szeretnék elosztani. Tekintettel arra, hogy a túra Skáláig vezető szakasza technikai nehézséget nem jelentő séta, mi az egy napos változat mellett döntöttünk.

Kempingünket reggel hatkor hagytuk el, majd Litochoro település érintésével jutottunk fel az 1100 méteren kialakított parkolóig. A gyaloglás hétkor kezdődött és jó tempóban haladva is bő két és fél órát igényelt, mire a 2100 méteren épült Spilios Agapitos menedékházhoz jutottunk. A külföldiek számára kissé nyelvtörő elnevezés helyett a legtöbben inkább az egyszerűbb szinonim nevet használják, ami egyszerűen Refuge A. Az útvonal jelzése E4, amit ugyan elég ritkán festettek, de az ösvény a menedékházig, majd utána is széles, jól követhető. A jelzés felvezet a Skálára, itt azonban elválunk tőle, mert elkezdődik az igazi mászás. Előbb jobbra egy omladékon kell lefelé haladni, majd a sűrűn festett sárga-piros jelzéseket követve érjük el a főcsúcsot. A köd most is társunkul szegődött, és mászókat is alig láttunk, az optimális útvonal megtalálása mégsem jelentett gondot. A ködös időhöz dörgés és pár csepp eső társult, szerencsére a villámlás elmaradt, így bátran mászhattunk felfelé. A Skálán olvasható kiírás szerint a Mytikas eléréséhez háromnegyed óra szükséges. Ezt sikerült tartani, tömeg esetén azonban egy-egy kitettebb szakaszon akár hosszabb várakozásra is számíthatunk. A fal technikailag nem igazán nehéz, de hullámvasutas, ugyanakkor omladékos, ami nagyobb létszám esetén jelenthet gondot. A főszezonban túrázók számára sisak viselése is ajánlott.

A legmagasabb ponton a görög zászló mellett csúcskönyv fogadott, mely szerint aznap csak páran jártak a Mytikason. Már lefelé haladtunk, amikor legnagyobb meglepetésünkre magányos mászó tűnt fel, majd jóval lejjebb két újabb túrázóval találkoztunk. Mi lehet itt nyáron, amikor a tengerparti lustálkodást elunva sok gyakorlott és kevésbé gyakorlott kiránduló vág neki az Olimposzra vezető ösvénynek. Felkészülés azonban nem árt: este hétre értünk vissza a parkolóba, tehát 12 óra alatt teljesítettünk a 2000 méter szintkülönbséget jelentő túrát. Tekintettel az időjárásra, az ebédszünet a csúcsidő és néhány fotó elkészítése legfeljebb félórás szünetet jelentett. Aki a menedékház kényelme helyett az alpesi stílusú túrázást részesíti előnyben, hasonló időbeosztással számoljon.